

гарското име «Пловдивъ» се преслѣдваше като «комитетско» (възстанническо) название, а Пушкиновитѣ стихотворения се конфискувахъ като тагвизъ, че съдържавали правила какъ да се гърми съ пушки! Турскитѣ власти твърдѣ небрежливо и пристрастно испитвахъ виновнитѣ; употребихъ и мъжки върху мнозина обвиняеми; отъ врѣме на врѣме по нѣколко души бѣсехъ. «Нашия народъ намира се въ навечерието на смъртта си,» писа тогазъ единъ Българинъ отъ Пловдивъ въ Цариградъ.

Кждѣ краятъ на м. Юний оставаха въ Пловдивъ още 1956 затворници, въ Одринъ около 1200, въ Търново около 472; много имаше въ Сливенъ, въ Видинъ и въ другитѣ по-малки градове. Едвамъ въ Юлий начнаха да ги пускатъ. Никакъ не помислювахъ да издирятъ разорителитѣ на Перушица, Батакъ и пр., нѣ напротивъ отлично ги наградихъ за това, дѣто тѣ избавили Отоманското царство. Ахмедъ Барутунлиятъ упростаителтъ на Батакъ, Карловския Тосунъ-бей и Плевенскій каймакаминъ Дели-Неджибъ получихъ орденътъ «меджидие», а пакъ Шевкетъ паша се възвиси за началникъ на гвардията на палата! Строгитѣ и сираведливитѣ чиновници отчасти се свалихъ отъ служба, а отчасти дадохъ противъ тѣхъ жалби че били подпомагали гяуритѣ. Единственна случка, която никои не очякваше и не се надѣваше бѣше това дѣто на 18 Юлий (н. к.) въ Пловдивъ обѣсихъ хаджи Мурадъ-ага, единъ отъ Хасковскитѣ кръвопийци; но причината на това наказание не била истребванието на селата въ Конушката нахия или ужаснитѣ разказвания и признавания на този ага, а това дѣто той като на-